TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. gruodžio 15 d.*

Byloje C-372/05

dėl 2005 m. spalio 7 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama C. Cattabriga, G. Wilms, D. Triantafyllou ir H. Støvlbæk, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Vokietijos Federacinę Respubliką, atstovaujamą M. Lumma, padedamo *Rechtsanwalt* C. Von Donat,

atsakovę,

* Proceso kalba: vokiečių.

palaikomą

Danijos Karalystės, atstovaujamos J. Bering Liisberg,

Graikijos Respublikos, atstovaujamos E.-M. Mamouna, A. Samoni-Rantou ir K. Boskovits, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Suomijos Respublikos, atstovaujamos E. Bygglin ir A. Guimaraes-Purokoski, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits ir C. Toader, teisėjai C. W. A. Timmermans, A. Borg Barthet (pranešėjas), M. Ilešič, J. Malenovský ir U. Lõhmus,

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. lapkričio 25 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2009 m. vasario 10 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad atsisakiusi apskaičiuoti ir perduoti nuosavų išteklių sumą, nesurinktą 1998 m. sausio 1 d.–2002 m. gruodžio 31 d. laikotarpiu, nes karinės įrangos importas, priešingai nei numatyta muitus reglamentuojančiuose Bendrijos teisės aktuose, buvo atleistas nuo muitų, bei atsisakiusi sumokėti delspinigius už Komisijai neperduotus nuosavus išteklius, Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1989 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EEB, Euratomas) Nr. 1552/89, įgyvendinančio Sprendimą 88/376/EEB (Euratomas) dėl Bendrijos nuosavų išteklių sistemos (OL L 155, p. 1), iš dalies pakeisto 1996 m. liepos 8 d. Tarybos reglamentu (EB, Euratomas) Nr. 1355/96 (OL L 175, p. 3; toliau – Reglamentas Nr. 1552/89), 2 ir 9–11 straipsnius ir pagal tuos pačius 2000 m. gegužės 22 d. Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1150/2000, įgyvendinančio Sprendimą 94/728/EB (Euratomas) dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 130, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 169), straipsnius.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

2 1988 m. birželio 24 d. Tarybos sprendimo 88/376/EEB (Euratomas) dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 185, p. 24; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 1 t., p. 176) ir 1994 m. spalio 31 d. Tarybos sprendimo 94/728/EB (Euratomas) dėl Europos Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 293, p. 9) 2 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Į Bendrijų biudžetą įtraukiamus nuosavus išteklius sudaro toliau išvardytos gaunamos pajamos:

<…>

b) Bendruose muitų tarifuose nurodyti muitai ir kiti muitai, kuriuos nustato arba turi nustatyti Bendrijų institucijos prekybai su valstybėmis ne narėmis, bei muito mokesčiai už produktus, kuriems taikoma Europos anglių ir plieno bendrijos steigimo sutartis;

<…>“

3 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 4 t., p. 307; toliau – Bendrijos muitinės kodeksas), 20 straipsnyje nustatyta:

„1. Skolos muitinei atsiradimo atveju teisiškai privalomi sumokėti muitai apskaičiuojami remiantis Europos Bendrijų muitų tarifu.

<…>

3. Europos Bendrijų muitų tarifą sudaro:

a) Kombinuotoji prekių nomenklatūra;

<…>

c) privalomųjų mokėjimų, paprastai taikomų Kombinuotojoje prekių nomenklatūroje nurodytoms prekėms, normos ir kiti rodikliai, susiję su:

— muitais

<…>

d) lengvatinių tarifų priemonės, nustatytos susitarimais, kuriuos Bendrija yra sudariusi su tam tikromis šalimis arba šalių grupėmis ir kuriose joms suteikta teisė naudotis lengvatiniu tarifų režimu;

e) lengvatinių tarifų priemonės, kurias Bendrija vienašališkai taiko tam tikroms šalims, šalių grupėms arba teritorijoms;

f) autonominės suspendavimo priemonės, kuriomis sumažinami tam tikroms prekėms nustatyti importo muitai arba nuo jų atleidžiama;

g) kitos tarifų priemonės, nustatytos kitų Bendrijos teisės aktų.

<…>“

4 Bendrijos muitinės kodekso 217 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Kiekvieną importo muito arba eksporto muito sumą, sudarančią skolą muitinei (toliau – „muito suma“), muitinė apskaičiuoja tuojau pat, kai gauna reikiamus

duomenis, ir įregistruoja ją apskaitos registruose arba bet kuriose kitose jiems lygiavertėse duomenų laikmenose (įtraukimas į apskaitą).

<…>“

5 Bendrijos nuosavų išteklių perdavimo Komisijai srityje Europos Sąjungos Taryba priėmė Reglamentą Nr. 1552/89, taikytiną šioje byloje aptariamu laikotarpiu iki 2000 m. gegužės 30 dienos. Šis reglamentas nuo 2000 m. gegužės 31 d. buvo pakeistas Reglamentu Nr. 1150/2000, kuriuo kodifikuotas Reglamentas Nr. 1552/89, nepakeičiant jo turinio.

6 Reglamento Nr. 1552/89 2 straipsnyje numatyta:

„1. Pagal šį reglamentą Bendrijai priklausanti nuosavų išteklių, nurodytų Sprendimo 88/376/EEB (Euratomas) 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, suma nustatoma iš karto, kai įvykdomos muitinės taisyklėse nustatytos minėtų sumų įskaitymo į sąskaitas ir skolininko informavimo sąlygos.

1a. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta suma nustatoma muitinės taisyklėse nurodytą įskaitymo dieną.

<…>“ (Neoficialus vertimas)

7 Šio reglamento 9 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„10 straipsnyje nustatyta tvarka kiekviena valstybė narė nuosavus išteklius sumoka į sąskaitą, Komisijos vardu atidarytą Iždе arba savo paskirtoje įstaigoje.

Ši sąskaita tvarkoma nemokamai.“ (Neoficialus vertimas)

8 Pagal šio reglamento 10 straipsnio 1 dalį:

„Pagal Sprendimo 88/376/EEB (Euratomas) 2 straipsnio 3 dalį išskaičius 10 % surinkimo išlaidų, nuosavi ištekliai, nurodyti minėto sprendimo 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, įtraukiami į Bendrijų biudžetą ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį pagal šio reglamento 2 straipsnį buvo nustatyta priklausanti mokėti suma, dienos.

<…>“ (Neoficialus vertimas)

9 Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnyje nurodyta:

„Už bet kokį pavėluotą įmokos įskaitymą į 9 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąskaitą valstybė moka palūkanas, kurios yra dviem procentais didesnės už palūkanų normą, tos valstybės narės pinigų rinkoje galiojančią trumpalaikių valstybinio finansavimo

operacijų atlikimo dieną. Ši palūkanų norma padidinama 0,25 punkto už kiekvieną pavėluotą mėnesį. Padidintos palūkanos taikomos visą vėlavimo laikotarpį.“ (Neoficialus vertimas)

10 Pagal Reglamento Nr. 1150/2000 22 straipsnį:

„Šiuo reglamentu panaikinamas Reglamentas (EEB, Euratomas) Nr. 1552/89.

Nuorodos į minėtą reglamentą aiškinamos kaip nuorodos į šį reglamentą ir turėtų būti skaitomos, atsižvelgiant į priedo A dalyje pateiktą koreliacijos lentelę.“

11 Taigi neatsižvelgiant į tai, kad Reglamentuose Nr. 1552/89 ir Nr. 1150/2000, be kita ko, daroma nuoroda atitinkamai į Sprendimą 88/376 ir Sprendimą 94/728, šių dviejų reglamentų 2 ir 9–11 straipsniai iš esmės yra identiški.

12 2000 m. rugsėjo 29 d. Tarybos sprendimu 2000/597/EB (Euratomas) dėl Europos Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 253, p. 42; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 200) Reglamento Nr. 1150/2000 10 straipsnio 1 dalyje numatyti 10 % buvo padidinti iki 25 %.

13 Šio sprendimo pirmoje konstatuojamojoje dalyje numatyta:

„1999 m. kovo 24–25 d. Berlyne įvykusiame susitikime Europos Vadovų Taryba, *inter alia*, nusprendė, kad Europos Bendrijų nuosavų išteklių sistema turėtų būti lygiateisė, aiški, rentabili, paprasta ir pagrįsta kriterijais, kurie geriausiai išreiškia kiekvienos valstybės narės galimybę įnešti savo įnašą.“

14 2003 m. sausio 21 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 150/2003, sustabdančio importo muitus už kai kuriuos ginklus ir karinę įrangą (OL L 25, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 13 t., p. 15), priimto remiantis EB 26 straipsniu, penktoje konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„Norint užtikrinti valstybių narių konfidencialios karinės informacijos apsaugą, būtina nustatyti konkrečią administracinę tvarką, pagal kurią taikomas atleidimas nuo muitų. Valstybės narės, kurios pajėgoms yra skirti ginklai ar karinė įranga, kompetentingos institucijos deklaracija, kuri taip pat gali atlikti Muitinės kodekso reikalavimus atitinkančios muitinės deklaracijos funkciją, yra tinkama šių sąlygų įvykdymo garantija. Deklaracija turėtų būti pateikiama kaip sertifikatas. Tikslinga nustatyti šių sertifikatų formą bei leisti pateikti deklaraciją naudojant duomenų apdorojimo technologijas.“

15 Šio reglamento 1 straipsnyje nurodyta:

„Šiuo reglamentu nustatomos sąlygos, kuriomis valstybių narių institucijų, atsakingų už karinę gynybą, ar jų vardu iš trečiųjų šalių importuojami tam tikri ginklai ir karinė įranga savarankiškai atleidžiami nuo importo muitų.“

16 Šio reglamento 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Nežiūrint į tai, kas pasakyta 1 dalyje, siekiant užtikrinti karinės informacijos konfidencialumą, pažymą ir importuojamas prekes galima pateikti kitoms institucijoms, kurias šiuo tikslu yra paskyrusi importo valstybė narė. Šiuo atveju pažymas išduodanti kompetentinga institucija kiekvienais metais iki sausio 31 d. ir liepos 31 d. išsiunčia savo valstybės narės muitinės institucijoms šių importo operacijų ataskaitos santrauką. Ataskaitoje pateikiama paskutinių 6 mėnesių, ėjusių prieš ataskaitos pateikimo mėnesį, duomenys. Ataskaitoje nurodomi pažymų numeriai ir išdavimo datos, importo data, taip pat pagal tas pažymas importuotų produktų bendroji vertė ir bendrasis svoris.“

17 Reglamento Nr. 150/2003 8 straipsnyje numatyta, kad jis taikomas nuo 2003 m. sausio 1 dienos.

Ikiteisminė procedūra

18 2001 m. gruodžio 20 d. laiške Komisija Vokietijos Federacinei Respublikai nurodė, kad nuo 1998 m. atleidus nuo muitų karinės įrangos importą, Bendrija neteko nuosavų išteklių. Ji pareikalavo, kad ši valstybė narė nuo 1998 finansinių metų apskaičiuotų nesurinktas sumas ir perduotų jai iki 2002 m. kovo 31 dienos. Komisija taip pat Vokietijos valdžios institucijoms nurodė, kad pagal Reglamento Nr. 1150/2000 11 straipsnį nuo šios datos turi būti mokami delspinigiai.

19 Savo 2002 m. kovo 13 d. ir gegužės 6 d. atsakymuose Vokietijos Federacinė Respublika teigė, kad ji pagrįstai pagal EB 296 straipsnio 1 dalies b punktą gali nukrypti nuo

bendrojo muitų tarifo taikymo, kai importas susijęs su išimtinai kariniams tikslams skirta įranga ir siekiama apsaugoti gyvybinius jos saugumo interesus.

20 2003 m. kovo 24 d. Komisija pakartojo savo pradinį prašymą dėl importo iki 2003 m. sausio 1 d., nes laikotarpį po šios datos apima Reglamentas Nr. 150/2003.

21 2003 m. gegužės 12 d. atsakyme Vokietijos Federacinė Respublika patvirtino savo poziciją dėl aptariamų nuosavų išteklių sumos perdavimo.

22 2003 m. spalio 17 d. Komisija Vokietijos Federacinei Respublikai išsiuntė oficialų pranešimą.

23 2004 m. sausio 19 d. atsakyme Vokietijos Federacinė Respublika toliau laikėsi savo požiūrio.

24 Komisija, susipažinusi su Vokietijos Federacinės Respublikos atsakymu, 2004 m. spalio 18 d. priėmė pagrįstą nuomonę, nurodydama šiai valstybei narei per du mėnesius nuo gavimo imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta. 2004 m. gruodžio 16 d. ši valstybė narė atsakė, kad laikosi savo pozicijos.

25 Kadangi Vokietijos Federacinė Respublika sumokėjo 10 803 000 eurų sumą su išlygomis, tačiau neišskaidė sumos, atsižvelgiant į importą ir skirtingus laikotarpius, Komisija, neturėdama pakankamai informacijos, kad galėtų tai padaryti, 2004 m. gruodžio 16 d. laišku paprašė šios valstybės narės pačiai išskaidyti sumą, kad būtų

galima apskaičiuoti delspinigius. 2005 m. vasario 22 d. atsakyme ši valstybė narė atsisakė pateikti tokią informaciją, nurodydama, kad ji yra konfidenciali.

26 Atsižvelgusi į Vokietijos Federacinės Respublikos taip pateiktą informaciją, Komisija, manydama, kad ši valstybė narė neatsižvelgė į pagrįstą nuomonę, pareiškė šį ieškinį.

27 2006 m. vasario 23 d. ir 2006 m. gegužės 4 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimis Danijos Karalystei, Graikijos Respublikai ir Suomijos Respublikai leista įstoti į bylą Vokietijos Federacinės Respublikos pusėje.

Dėl ieškinio

Dėl priimtinumo

28 Vokietijos Federacinė Respublika visų pirma pareiškė prieštaravimą dėl priimtinumo, pagrįsdama jį ieškinio formos trūkumu, būtent klaidingu teisinės priemonės pasirinkimu. Ši valstybė narė paaiškino, jog atsižvelgiant į tai, kad ji rėmėsi EB 296 straipsniu nusprendusi nemokėti ginčijamo karinės įrangos importo muitų, Komisija neturėjo teisės pareikšti šio ieškinio EB 226 straipsnio pagrindu, o turėjo taikyti specialią EB 298 straipsnio antrojoje pastraipoje numatytą procedūrą.

29 Šiuo atžvilgiu reikia nurodyti, jog šiuo ieškiniu Komisija siekia, kad būtų pripažintas įsipareigojimų neįvykdymas pagal Reglamentų Nr. 1552/89 ir Nr. 1150/2002 2 ir 9–11 straipsnius. EB 298 straipsnis taikytinas, tik jei Komisija remtųsi piktnaudžiavimu EB 296 ir 297 straipsniuose nurodytomis galiomis.

30 Todėl pirmasis prieštaravimas dėl priimtinumo turi būti atmestas.

31 Antra, Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad šis ieškinys nepriimtinas, nes dėl paties ieškinio pobūdžio Komisija negali įrodyti, jog pažeista EB sutartis. Kadangi ši valstybė narė neprivalėjo pateikti Komisijos prašomos informacijos, pastaroji neturėjo pakankamai informacijos apie ginčijamą importą, kad galėtų įrodyti Sutarties pažeidimą.

32 Trečia, Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad ji turėjo teisę neperduoti Komisijos prašomos informacijos ir todėl ieškinys, be kita ko, pagrįstas šiuo informacijos neperdavimu, taip pat šiuo atžvilgiu yra nepriimtinas.

33 Atsižvelgiant į antrąjį ir trečiąjį Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktus prieštaravimus dėl priimtinumo, reikia konstatuoti, kad jie susiję su Komisijai tenkančia įrodinėjimo pareiga bei galėjimo taikyti EB 296 straipsnį ir jo taikymo sritimi. Taigi jie labiau susiję su Komisijos ieškinio pagrįstumu, o ne su jo forma ar teisėtumu.

34 Todėl antrąjį ir trečiąjį prieštaravimus dėl priimtinumo reikia atmesti.

35 Tokiomis aplinkybėmis Komisijos ieškinį reikia pripažinti priimtinu.

Dėl esmės

Šalių argumentai

36 Komisija tvirtina, kad atsisakydama mokėti muitus Vokietijos Federacinė Respublika klaidingai rėmėsi EB 296 straipsniu, nes jų rinkimas nekelia grėsmės šios valstybės narės gyvybiniams saugumo interesams.

37 Komisija mano, jog Vokietijos Federacinės Respublikos argumentai, kad informacija apie karinės įrangos importą, taigi ir apie šios valstybės narės saugumą, negali būti jai perduota ir todėl negalima Komisijai perduoti aptariamų muitų, yra klaidingi.

38 Komisija mano, kad priemonės, numatančios leidžiančias nukrypti nuostatas ar išimtis, pavyzdžiui, EB 296 straipsnis, turi būti aiškinamos siaurai. Todėl atitinkama valstybė narė, kuri tvirtina, jog šis straipsnis taikytinas, turi įrodyti, kad ji atitinka visas jame numatytas sąlygas, kai ketina nukrypti nuo Bendrijos muitinės kodekso 20 straipsnio, kuriame nurodytas EB 26 straipsnyje nustatytas bendrasis muitų rinkimo principas.

39 Komisija taip pat mano, jog vien aplinkybės, kad produktai yra 1958 m. balandžio 15 d. Tarybos sprendime 255/58 nustatytame sąraše, kur apibrėžti produktai, kuriems galima

taikyti EB 296 straipsnio 1 dalies b punktą, nepakanka šiai nuostatai taikyti, kurioje numatyta, kad turi būti įvykdytos visos joje esančios sąlygos.

40 Todėl Komisija tvirtina, jog Vokietijos Federacinė Respublika turi pateikti konkrečių ir išsamių įrodymų, kad šioje byloje aptariamo importo muitų rinkimas kelia grėsmę gyvybiniams šios valstybės narės saugumo interesams.

41 Šiuo atžvilgiu šios valstybės narės bendri pareiškimai, kad gynybos pajėgumas yra esminis jos saugumo politikos elementas, bei tai, kad nustačius pareigą sumokėti muito mokestį už aptariamą įrangą būtų sudaryta didelių kliūčių tarptautiniam bendradarbiavimui, kuris yra būtinas jos gynybos politikai, nėra toks įrodymas. Tas pat taikytina argumentui, kad dėl tarptautinėse sutartyse esančių konfidencialumo išlygų ir karinių paslapčių negalima taikyti muitus reglamentuojančių Bendrijos teisės aktų. Galiausiai tai, jog kitos valstybės narės renka ir moka karinės įrangos importo muitus, patvirtina, kad jais galima apmokestinti tokią įrangą.

42 Komisija mano, kad veikiantis Bendrijos muitų režimas užtikrina nagrinėjamos informacijos konfidencialumą. Be to, kadangi šį režimą taiko nacionaliniai pareigūnai, Vokietijos Federacinė Respublika gali užtikrinti gyvybinius jos saugumo interesus.

43 Dėl Vokietijos Federacinės Respublikos argumento, kad pabrangęs karinės įrangos importas padarytų žalos jos gynybos pajėgumams, Komisija mano, jog ši valstybė narė nepateikė jokios konkrečios informacijos, galinčios įrodyti tokią žalą. Atvirkščiai, vienintelis muitų, mokėtinų už penkerius metus, sumokėjimas 2004 m., atrodo, nesumenkino šios valstybės pajėgumų gynybos srityje.

44 Komisija pabrėžia, jog nepriimtina tai, kad valstybė narė atleidžia nuo muitų karinės įrangos importą, siekdama sumažinti karinės įrangos sąnaudas, nes tai parodo, jog ši valstybė narė nesilaiko įsipareigojimų bendrai finansuoti Bendrijos biudžetą.

45 Komisija šiuo atžvilgiu nurodo, jog dėl to, kad Vokietijos Federacinė Respublika nesurenka aptariamų muitų, atsiranda nelygybė tarp valstybių narių joms darant atitinkamus įnašus į Bendrijos biudžetą. Iš tiesų dėl to, kad jie nesurenkami, sumažėja įprastų Bendrijos nuosavų išteklių, kuriuos galima kompensuoti tik padidinant vadinamuosius BNP (endrojo nacionalinio produkto) išteklius, kurie paskirstomi tarp visų valstybių narių.

46 Komisija pabrėžia, jog Vokietijos Federacinės Respublikos argumentai, susiję su baime, kad bus atskleista muitinės deklaracijoje pateikta informacija ir kad Bendrijos institucijos, vykdydamos kontrolės procedūras, gali atskleisti karinę paslaptį, yra nereikšmingi.

47 Reglamente Nr. 150/2003 numatyta, kad valstybės narės informuoja Komisiją apie karinės įrangos užsakymų kiekį. Todėl stebina tai, kad, kiek tai susiję su Bendrijos nuosavais ištekliais, Vokietijos Federacinė Respublika remiasi gyvybiniais saugumo interesais, dėl kurių draudžiama perduoti informaciją, būtiną šiems ištekliams surinkti.

48 Be to, tokią poziciją sunku suderinti, Komisijos manymu, su tuo, kad bet kuris asmuo internete gali prieiti prie informacijos, susijusios, pavyzdžiui, su šioje srityje įvykdytų pirkimų suma. Ši informacija, su kuria laisvai galima susipažinti, yra daug išsamesnė nei ta, kuri būtina siekiant klasifikuoti pagal bendrąjį muitų tarifą ir perduoti nuosavus išteklius.

49 Komisija mano, jog Vokietijos Federacinė Respublika nepagrįstai teigia, kad derybos, po kurių buvo priimtas Reglamentas Nr. 150/2003, ir 1984 m. procedūros prieš šią valstybę narę dėl įsipareigojimų neįvykdymo sustabdymas sukėlė teisėtų lūkesčių ta prasme, jog ši valstybė narė pagrįstai galėjo tikėtis, kad jau tais metais, kai buvo rengiamas šis reglamentas, ji galėjo importuoti tam tikrą karinę įrangą, kuri atleidžiama nuo muitų.

50 Galiausiai Komisija pabrėžia, jog Reglamentas Nr. 150/2003 taikomas nuo 2003 m. sausio 1 d. ir kad vykstant diskusijoms dėl jo priėmimo Komisija nurodė, jog privalėjo surinkti muitus už ankstesnius metus, todėl jokia teisėtų lūkesčių apsauga negali atsirasti dėl to, kad buvo priimtas šis reglamentas. Be to, šis reglamentas yra pagrįstas EB 26 straipsniu, o ne EB 296 straipsniu.

51 Taip pat teisėtų lūkesčių apsauga negali atsirasti iš to, kad 1984 m. buvo sustabdyta įsipareigojimų neįvykdymo procedūra, nes Komisija, taikydama EB 226 straipsnį, turi didelę diskreciją būtent nuspręsti, ar reikia pradėti įsipareigojimų neįvykdymo procedūrą ir ar ją toliau tęsti.

52 Vokietijos Federacinė Respublika atsakė, kad šioje byloje yra įvykdytos EB 296 straipsnio 1 dalies b punkto taikymo sąlygos. Ji mano, jog iš pačios šios nuostatos formuluotės išplaukia, kad Sutartimi siekiama suteikti valstybėms narėms didelę diskreciją, kiek tai susiję su priemonėmis, kurių jos imasi gyvybiniams savo saugumo interesams apginti ir kurios susijusios su produktais, kuriems taikomos 296 straipsnio 1 dalies b punkto nuostatos. Be to, šis EB 296 straipsnio 1 dalies b punktas leidžia valstybėms narėms nukrypti nuo EB 26 straipsnio ir Bendrijos muitinės kodekso importuojant išimtinai kariniams tikslams skirtą įrangą, ir kai šio importo tikslas yra apsaugoti gyvybinius atitinkamos valstybės narės ar kelių valstybių narių saugumo interesus.

53 Vokietijos Federacinė Respublika priduria, kad ji neprivalo rinkti importo muitų už visą karinę įrangą ir todėl nebuvo pažeisti Reglamentų Nr. 1552/89 arba Nr. 1150/2000 2 ir 9–11 straipsniai. Iš tiesų nėra jokios tokio pobūdžio pareigos, nes, pirma, Bendrijos teisėje nenumatyta besąlyginė pareiga rinkti karinės įrangos muitus ir, antra, dėl Vokietijos Federacinės Respublikos gyvybinių interesų saugumo srityje draudžiama rinkti šios įrangos importo muitus.

54 Be to, atsakovės manymu, Komisija prarado teisę siekti, kad būtų pripažintas įsipareigojimų neįvykdymas karinės įrangos importo neapmokestinimo srityje, nes ji sudarė įspūdį, jog 1984 m. užbaigė šiuo tikslu pradėtą įsipareigojimų neįvykdymo procedūrą, o vėliau, nors situacija nepasikeitė ir atsižvelgiant į parengiamuosius Reglamento Nr. 150/2003 darbus, atnaujino procedūrą, siekdama nubausti už elgesį, kuris iki tol buvo priimtinas ir toleruojamas. Iš tiesų Bendrijos teisėje nėra „laikino“ įsipareigojimų neįvykdymo procedūrų sustabdymo. Komisija, Vokietijos Federacinės Respublikos nuomone, turėjo arba tęsti prieš ją pradėtą įsipareigojimų neįvykdymo procedūrą, arba ją užbaigti, o ne sustabdyti septyniolikai metų.

55 Vokietijos Federacinė Respublika pabrėžia, kad prieš įsigaliojant Reglamentui Nr. 150/2003 jokioje specifinėje procedūrinėje nuostatoje nebuvo numatyti karinės įrangos importo muitų rinkimas ir jo kontrolė, o tai įrodo, kad Bendrijos teisėje nebuvo nustatyta pareiga rinkti aptariamus muitus.

56 Šios valstybės narės manymu, karinės įrangos importo muitų rinkimas turi poveikį prekybai ginklais, amunicija ir karine įranga. Renkant šiuos muitus ribojama ši prekyba, todėl mažinamas armijos operacinis pajėgumas ir keliama grėsmė šios valstybės narės veiksmų laisvei įsigyjant gynybos įrangą, o neapmokestinus šiais muitais galima būtų išplėsti prekybą ir sustiprinti bendradarbiavimą ginklavimosi srityje ES 17 straipsnio prasme.

57 Vokietijos Federacinė Respublika taip pat tvirtina, kad Komisija pernelyg sureikšmina „būtinybės“ kriterijų EB 296 straipsnio prasme. Jame nenumatyta, jog reikia įrodyti, kad nesiėmus gynybos priemonės bus padaryta didelė žala gyvybiniams interesams. Pakanka, kad ši priemonė pagerina saugumo situaciją ir paprasčiausia yra būtina dėl su nacionaliniu saugumu susijusių priežasčių.

58 Taip pat dėl konfidencialumo pareigos Vokietijos Federacinė Respublika negali perduoti Komisijai informacijos, o pažeidus šią pareigą, gali būti pakenkta šios valstybės interesams informacijos saugumo srityje. Be to, EB 10 straipsnyje numatyta lojalumo pareiga nereiškia, kad turi būti imtasi tokių neproporcingų priemonių, kaip antai specialios muitų procedūros nustatymas.

59 Iš tiesų atviras informacijos, esančios muitinės deklaracijoje, nagrinėjimas gali padaryti didelę žalą gyvybiniams valstybių narių saugumo interesams. Bendrijos muitinės kodekse numatytų konfidencialumo priemonių nepakanka saugumo ir konfidencialumo reikalavimams, kuriuos valstybė narė turi teisę taikyti, kai informacija susijusi su jos saugumu, įvykdyti.

60 Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, jot tai, kad valstybė narė neapmokestino muitais karinės įrangos importo pagal EB 296 straipsnį, nebūtinai pažeidžia Bendrijos solidarumo principą. Šiam principui prieštarautų tai, jei valstybės narės, kurios patiria daugiau gynybos išlaidų, privalėtų įnešti didžiausią dalį finansuojant Bendrijos biudžetą.

61 Vokietijos Federacinė Respublika mano, kad Reglamento Nr. 150/2003 priėmimas patvirtina būtinybę paisyti valstybių narių saugumo interesų ir jų teisės prireikus pasinaudoti konfidencialumu.

62 Vokietijos Federacinė Respublika nurodo, kad remiantis Reglamentu Nr. 150/2003 muitai už kai kuriuos iš trečiųjų šalių importuojamus ginklus ir karinę įrangą taip pat nebuvo renkami nuo 2003 m. sausio 1 d., datos, kurią šis reglamentas buvo paskelbtas taikytinu. Taigi nuo šios datos valstybės narės interesai karinės įrangos importo srityje buvo ginami šio reglamento nuostatomis. Tačiau neapmokestinti šio importo muitais buvo būtina tiek prieš šią datą, tiek po jos, siekiant užtikrinti valstybių narių gyvybinių interesų apsaugą saugumo srityje. Be to, aplinkybė, jog dar 1988 m. Komisija pateikė pasiūlymą dėl Tarybos reglamento (EEB), susijusio su laikinu muitų už kai kuriuos ginklus ir karinę įrangą sustabdymu (OL C 265, p. 9), įrodo, kad Komisija žinojo apie tai, jog nerinkti muitų už šį importą buvo būtina, siekiant apginti šiuos interesus.

63 Ši valstybė narė daro išvadą, jog nuo šio pasiūlymo pateikimo datos, nors jis buvo įgyvendintas tik 2003 m. priėmus Reglamentą Nr. 150/2003, valstybės narės galėjo pagrįstai manyti, kad nebūtina rinkti muitų už „išimtinai kariniams tikslams naudojamų prekių“, kurie numatyti Sprendime 255/58 pateiktame sąraše, importą.

Teisingumo Teismo vertinimas

64 Bendrijos muitinės kodekse numatyta, kad muitai renkami už kariniams tikslams naudojamas prekes, kokios aptariamos šioje byloje, importuojamas iš trečiųjų šalių. Jokia muitus reglamentuojanti Bendrijos teisės aktų nuostata ginčijamo importo laikotarpiu, t. y. nuo 1998 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d., nenumatė specialaus tokių prekių importo atleidimo nuo muitų. Todėl šiuo laikotarpiu nėra aiškiai atleista nuo pareigos pervesti kompetentingoms valdžios institucijoms mokėtinus muitus, prireikus priskaičiavus delspinigius.

65 Be to, iš aplinkybės, jog priimtas Reglamentas Nr. 150/2003, kuriame numatyta nuo 2003 m. sausio 1 d. nutraukti muitų mokėjimą už kai kuriuos ginklus ir karinę įrangą, galima daryti išvadą, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas darė prielaidą, jog iki šios datos pareiga mokėti minėtus muitus egzistavo.

66 Be to, Vokietijos Federacinė Respublika niekuomet neneigė, kad aptariamu laikotarpiu buvo vykdomas ginčijamas importas. Per ikiteisminę procedūrą ji, beje, nuosavų išteklių pagrindu sumokėjo su aptariamu importu susijusią 10 803 000 eurų sumą, jos neišskaidydama pagal importą ir skirtingus laikotarpius.

67 Vokietijos Federacinė Respublika tik ginčija Bendrijos teisę į aptariamus nuosavus išteklius, nurodydama, kad pagal EB 296 straipsnį pareiga mokėti muitus už iš trečiųjų šalių importuojamą karinę įrangą padarytų didelę žalą jos gyvybiniams saugumo interesams.

68 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, nors valstybės narės turi teisę imtis vidaus ir išorės saugumui būtinų priemonių, tai nereiškia, kad tokioms priemonėms visiškai netaikoma Bendrijos teisė (žr. 1999 m. spalio 26 d. Sprendimo *Sirdar*, C-273/97, Rink. p. I-7403, 15 punktą ir 2000 m. sausio 11 d. Sprendimo *Kreil*, C-285/98, Rink. p. I-69, 15 punktą). Kaip Teisingumo Teismas jau yra konstatavęs, būtent EB 30, 39, 46, 58, 64, 296 ir 297 straipsniuose, reglamentuojančiuose išskirtinius ir aiškiai apibrėžtus atvejus, numatytos aiškios leidžiančios nukrypti nuostatos, taikytinos esant visuomenės saugumui galinčioms pakenkti aplinkybėms. Iš to negalima daryti išvados, kad Sutartyje įtvirtinta bendra išimtis, pagal kurią visos visuomenės saugumui užtikrinti skirtos priemonės nepatenka į Bendrijos teisės taikymo sritį. Tokios išimties pripažinimas, neatsižvelgiant į Sutartyje nustatytas konkrečias sąlygas, gali susilpninti privalomą Bendrijos teisės pobūdį ir jos vienodą taikymą (žr. 2003 m. kovo 11 d. Sprendimo *Dory*, C-186/01, Rink. p. I-2479, 31 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

69 Be to, EB 296 ir 297 straipsniuose nustatytos leidžiančios nukrypti nuostatos, kaip numatyta nusistovėjusioje teismo praktikoje dėl leidžiančių nukrypti nuo pagrindinių laisvių nuostatų (žr., be kita ko, 2006 m. sausio 31 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-503/03, Rink. p. I-1097, 45 punktą; 2007 m. liepos 18 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-490/04, Rink. p. I-6095, 86 punktą ir 2008 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-141/07, Rink. p. I-6935, 50 punktą), turi būti aiškinamos siaurai.

70 Konkrečiau kalbant apie EB 296 straipsnį, reikia pažymėti, kad nors šiame straipsnyje nurodytos priemonės, kurias valstybė narė gali laikyti būtinomis apsaugoti jos saugumo gyvybinius interesus, arba informacija, kurios atskleidimas, jos manymu, prieštarautų šiems interesams, jis negali būti aiškinamas kaip suteikiantis valstybėms narėms teisę nukrypti nuo Sutarties nuostatų vien remiantis minėtais interesais.

71 Be to, pridėtinės vertės mokesčio srityje Teisingumo Teismas 1999 m. rugsėjo 16 d. Sprendime *Komisija prieš Ispaniją* (C-414/97, Rink. p. I-5585) konstatavo įsipareigojimų neįvykdymą, nes Ispanijos Karalystė neįrodė, kad ginklų, amunicijos ir išimtinai karinės įrangos importo ir įsigijimo atleidimas nuo šio Ispanijos teisėje numatyto mokesčio pateisinamas pagal EB 296 straipsnio 1 dalies b punktą būtinybe apsaugoti šios valstybės narės gyvybinius saugumo interesus.

72 Todėl valstybė narė, nurodanti, jog taikytinas EB 296 straipsnis, turi įrodyti būtinybę pasinaudoti šia leidžiančia nukrypti nuostata, siekiant apginti gyvybinius jos saugumo interesus.

73 Atsižvelgiant į šiuos argumentus, negalima sutikti, jog valstybė narė remtųsi tuo, kad karinė įranga pabrangsta dėl tokios įrangos importo iš trečiųjų šalių apmokestinimo muitais, siekdama išvengti pagal Bendrijos biudžeto finansinio solidarumo principą tenkančių pareigų kitų valstybių narių, kurios renka ir moka tokio importo muitus, sąskaita.

74 Dėl argumento, kad Bendrijos muitinės procedūros negali užtikrinti Vokietijos Federacinės Respublikos saugumo, atsižvelgiant į susitarimuose, sudarytuose su eksportuojančiomis valstybėmis, esančius konfidencialumo reikalavimus, reikia pabrėžti, kaip teisingai nurodė Komisija, kad taikant Bendrijos muitinės režimą įsitraukia Bendrijos ir nacionaliniai pareigūnai, kurie prireikus turi laikytis konfidencialumo pareigos, saugančios gyvybinius valstybių narių saugumo interesus, kai nagrinėjama slapta informacija.

75 Be to, deklaracijos, kurias valstybės narės periodiškai turi užpildyti ir nusiųsti Komisijai, nėra tokios išsamios, kad galėtų padaryti žalos šių valstybių interesams saugumo ir konfidencialumo srityje.

76 Šiomis aplinkybėmis, vadovaujantis EB 10 straipsniu, nustatančiu valstybėms narėms pareigą padėti Komisijai įgyvendinti užduotį užtikrinti, kad būtų laikomasi Sutarties, jos turi pateikti šiai institucijai dokumentus, būtinus patikrinti, ar Bendrijos nuosavi ištekliai perduoti tinkamai. Vis dėlto tokia pareiga nedaro kliūčių, kaip nurodė generalinis advokatas savo išvados 168 punkte, valstybėms narėms atskirais atvejais ir išimties tvarka, remiantis EB 296 straipsniu, riboti perduodamą informaciją nusiunčiant kai kurias dokumento dalis arba visiškai atsisakyti ją suteikti.

77 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, Vokietijos Federacinė Respublika neįrodė, kad yra įvykdytos EB 296 straipsniui taikyti būtinos sąlygos.

78 Galiausiai dėl Vokietijos Federacinės Respublikos argumento, kuriuo siekiama įrodyti, kad dėl užsitęsusio Komisijos neveikimo bei Reglamento Nr. 150/2003 priėmimo ši valstybė narė galėjo pagrįstai manyti, jog Komisija nepareikš šio ieškinio, nes

numanomai pripažino, kad egzistuoja leidžianti nukrypti nuostata šioje srityje, reikia priminti, jog Komisija jokioje procedūros stadijoje nepakeitė savo principinės pozicijos.

79 Iš tiesų savo pareiškime, padarytame vykstant deryboms dėl Reglamento Nr. 150/2003, ji išreiškė tvirtą ketinimą neatsisakyti surinkti muitų, kurie turėjo būti sumokėti už ankstesnius laikotarpius iki įsigaliojant reglamentui, ir pasiliko teisę imtis reikiamų priemonių šiuo atžvilgiu.

80 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad atsisakiusi apskaičiuoti, nustatyti ir perduoti Komisijai nuosavus išteklius už karinės įrangos importą 1998 m. sausio 1 d.–2002 m. gruodžio 31 d. laikotarpiu bei sumokėti delspinigius už Komisijai neperduotus šiuos nuosavus išteklius, Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Reglamento Nr. 1552/89 2 ir 9–11 straipsnius ir pagal tuos pačius Reglamento Nr. 1150/2000 straipsnius.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

81 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį kiekviena pralaimėjusi šalis padengia bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Vokietijos Federacinė Respublika pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

82 Vadovaujantis to paties straipsnio 4 dalies pirmąja pastraipa, Danijos Karalystė, Graikijos Respublika ir Suomijos Respublika, įstojusios į bylą šalys, pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **Atsisakiusi apskaičiuoti, nustatyti ir perduoti Europos Bendrijų Komisijai nuosavus išteklius už karinės įrangos importą 1998 m. sausio 1 d.–2002 m. gruodžio 31 d. laikotarpiu bei sumokėti delspinigius už Europos Bendrijų Komsijai neperduotus šiuos nuosavus išteklius, Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1989 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EEB, Euratomas) Nr. 1552/89, įgyvendinančio Sprendimą 88/376/EEB (Euratomas) dėl Bendrijos nuosavų išteklių sistemos, iš dalies pakeisto 1996 m. liepos 8 d. Tarybos reglamentu (EB, Euratomas) Nr. 1355/96, 2 ir 9–11 straipsnius ir pagal tuos pačius 2000 m. gegužės 22 d. Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1150/2000, įgyvendinančio Sprendimą 94/728/EB (Euratomas) dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos, straipsnius.**

2. **Priteisti iš Vokietijos Federacinės Respublikos bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Danijos Karalystė, Graikijos Respublika ir Suomijos Respublika pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.